

Молодий кошунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Неділя,

4

травня 1980 року

№ 54 (2782)

Ціна
2 коп.

КУРСОМ МИРНОГО ТВОРЕННЯ

ПЕРШОТРАВНЕВА ДЕМОНСТРАЦІЯ НА КРАСНІЙ ПЛОЩІ В МОСКВІ

Святковий, першотравневий ранок нашої країни — особливий: від рожевого світла ранньої зорі розкидають яскравим кумачем парадні вулиці міст, електричні гігантські новобудови. Червоний колір — символ радості патріотичної праці, символ боротьби, революції і перемоги — сьогодні головний в оздобленні безмежних просторів Вітчизни.

Ще красивішою, молодішою стала столиця всенародного свята — Москва. Нарядне мереживо нових вулиць і площ виледалось у її величезне обличчя, вивічені кумачем прапорів і транспарантів, букетами червоних гвоздик. І кожна вулиця, проспект, куди б пош не пролягали, сьогодні ведуть до головного місця торжества — на Красну площу.

Цілі Першотравня прийняв естафету у чудового свята всієї планети — 110-річчя з дня народження В. І. Леніна. Радянський народ, відзначивши цю знаменну дату повним трудовим зверненням, зробив ще один переконливий крок по шляху здійснення грандіозної програми економічного і соціального розвитку країни, наміченої XXV з'їздом КПРС на десяту п'ятирічку.

Красна площа — у святковому вбранні, готова до урочистого маршу солідарності і праці.

Вигуками «ура!», бурхливими, довго не стихаючими оплесками москвичі і гості столиці гаряче й сердечно вітають керівників Комуністичної партії, Радянської держави. На Центральному трибуні Мавзолею піднімаються товариші Л. І. Брежнєв, Ю. В. Андропов, В. В. Грішин, А. А. Громико, А. П. Кириленко, О. М. Косигін, М. А. Суслов, М. О. Тихонов, К. У. Черненко, М. С. Горбачов, П. Н. Демічен, В. В. Кузнецов, Б. М. Пономарьов, М. С. Соломенцев, І. В. Кирилов, В. І. Долгих, М. В. Зиманін, К. В. Русаков.

Тут же — визначні радянські воєначальники.

У цей святковий день радянський народ знову підтверджує свою монолітну єдність з партією Леніна, яка послідовно здійснює миролюбну зовнішню політику.

Перед Мавзолеєм проходять учасники марш-параду. В обрешеті прапорів, лозунгів, червоних гвоздик, першотравневих закліків, які славлять Комуністичну партію, Радянського Союзу і радянський народ, по Красній площі пропливає панно, на якому — портрет Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва. Над шеренгами — портрети членів Політбюро ЦК КПРС.

З боку Історичного музею наближаються і наростають мелодії трудової Москви. Привітним потоком вливаються на Красну площу демонстранти.

Над нескінченим потоком демонстрантів — сотні симпатичних олімпійських ведмедиків. Для столичних будівельників сьогодні об'єкти ігор XXII Олімпіади в Москві — першочергові, ударні.

Вагомий вклад вносить столичні будівельники в перетворення Москви у зразкове комуністичне місто. По праці — її честь. Навпередодні Першотравня групи столичних архітекторів та будівельників присуджено Ленінську премію — за створення і впровадження принципово нового методу комплексної забудови Москви. Вже сьогодні більш як 40 процентів будівників міста споруджується з конструкцій єдиного каталогу уніфікованих деталей. Тепер шохвалити в столиці можуться одна комфортабельна квартира — такого ритму домобудівного конвеєра не знає жодне місто світу.

На трибунах для гостей сьогодні — льотчик-космонавт СРСР, двічі Герой Радянського Союзу генерал-майор П. І. Клімук.

— Мені доручено передати великий космічний привіт і найкращі побажання в день 1 Травня від Леоніда Попова і Валерія Рюміна, — говорить він. — Сьогодні освоєння космосу, тривалі польоти в космічному просторі стали звичною і, можна сказати, повсякденною справою. Але за всім цим — справжній подвиг учасників і конструкторів, космонавтів, спеціалістів найрізноманітніших професій. Космос повинен служити на благо миру, благо всього людства — в цьому бачать головний зміст нелегкої роботи на орбіті мої товариші — космонавти.

Тріумфують, вирує Красна площа. Звучать здравити на честь КПРС, радянського народу. Кожна нова колона, яка проходить перед Мавзолеєм, — це своєрідний рапорт про досягнення країни. В єдиному строю з робітничим класом столиці під прапорами Першотравня — інженерно-технічні працівники, службовці, вчителі, представники творчої інтелігенції.

У поє, яскраве свідчення нерозривної єдності партії і народу вилітала святкова демонстрація представників трудящих Москви. Вона показала рішучість радянських людей успішно завершити завдання 1980 року і п'ятирічки в цілому, виконати програму, замінену XXV з'їздом КПРС, ознаменувати повним трудовим зверненням наступний, XXVI з'їзд нашої партії. Країна Рад увпевнено йде до комунізму.

(Кор. ТАРС).

ПІД ПРАПОРОМ МИРУ І ПРАЦІ

Полум'ям червоних прапорів, різнобарв'ям панно і транспарантів, міддю оркестрів і пісенною повинню розлився по республіці Першотравень. З добрим настроєм відзначили трудящі Радянської України свято миру, весни і праці. Достроково, 29 квітня, виконано план чотирьох місяців по реалізації промислової продукції, країна одержала додатково виробів на сотні мільйонів карбованців. Спрещення битва за врожай розгорнулася на колгоспній ниві. Мільйони людей вийшли в день Першотравня на вулиці і площі міст і сіл, щоб рапортувати партії, Батьківщині про свої досягнення, продемонструвати рішучість примножити вклад у здійснення накреслене XXV з'їздом КПРС, завдань десятої п'ятирічки.

У святковому вбранні стародавній і вічно молодий Київ, як завжди прекрасний і величний його білокамінний Хрещатик.

Урочистий, піднесений настрій панує в рядах демонстрантів. У цей святковий день вони знову підтверджують свою монолітну згуртованість навколо Комуністичної партії, її Центрального Комітету на чолі з видатним політичним і державним діячем сучасності, невідомим продовжувачем справи великого Леніна товаришем Л. І. Брежнєвим.

На центральній трибуні — товариші В. В. Щербинський, М. М. Еорисенко, О. Ф. Ватченко, Г. І. Ващенко, І. О. Герасимов, О. П. Ляшко, І. З. Соколов, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. В. Федорчук, О. С. Капто, І. О. Мозговий, Я. П. Погребняк. Присутні тепло вітають керівників Комуністичної партії і уряду республіки.

Десять година ранку. Над площею лине передзвін Київських курантів. Тисячі голосів зливаються в стрункий хор: величаво звучить «Інтернаціонал».

Далеко рознеслись срібні голоси фанфар. Більш як три тисячі юнаків і дівчат починають барвистий пролог до першотравневої демонстрації.

У сім'ї єдиний живуть і творять трудящі нашої багатонаціональної Батьківщини. Єдиним є їх цілі і помисли, спільне прагнення примножити багатство країни, здійснити величкі накреслення партії. Гердо височать над колонами Державний герб СРСР, герби п'ятнадцяти республік-сестер. Дружба, взаємодопомога і взаємовиручка, творче змагання і співдружність трудових колективів братніх республік стали внутрішньою потребою радянських людей, невід'ємною рисою соціалістичного способу життя.

У сузір'ї братніх республік розквітла і досягла небувалих висот у розвитку економіки, науки і культури Радянська Україна. Нерозривними нитками зв'язана вона з усіма народами нашої країни і насаперед з братнім російським народом. Пліч-о-пліч працює вона з ними, спільно споруджує величну будівлю комуністичного суспільства.

На святковій, багатолюдній площі — панно «Київ — місто-герой». Столиця республіки рапортує: завдання першого кварталу завершеного року п'ятирічки успішно виконано. Чудових успіхів досягнуто в ході соціалістичного змагання за гідну зустріч 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна: колективи промислових підприємств міста реалізували понад план продукції на 19,6 мільйона карбованців.

Готуючись до 1500-річчя заснування Києва, кияни активізують рух за перетворення його в місто високопродуктивної праці, високої культури і зразкового громадського порядку. Десятки підприємств уже удостоєні почесного звання зразкових, тисячі людей беруть участь у патріотичному русі за комуністичне ставлення до праці. Колективи двадцяти трьох підприємств і організацій міста стали переможцями Всесоюзного соціалістичного змагання, і над сплячковими колонами майорять перехідні Червоні прапори ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

У першотравневих колонах трудящі Радянської України, як і всієї нашої країни, ще раз продемонстрували монолітну єдність партії і народу, палке прагнення вийти на нові рубежі в комуністичному будівництві, успішно виконати завдання десятої п'ятирічки, гідно зустріти XXVI з'їзд КПРС.

(РАТАУ).



Кіровоград. В колоні демонстрантів.

Фото В. ГРИБА.

У СЕРЦЯХ НЕСЕМО ЗАПОВІТІ ЛЕНІНА

Ранок Першотравня — світлий, святковий — прийшов на кіровоградську землю. І, славлячи працю та весну, славлячи дружбу народів нашої планети, зметнулися вгору червоні стяги.

З піснями, радісним, бадьорим настроєм ідуть демонстранти до своїх підприємств, установ, навчальних закладів, щоб узяти участь у першотравневій демонстрації.

У святкові шати вбралася площа С. М. Кірова. Вона квітне кумачем прапорів. У центрі — великий портрет В. І. Леніна, портрети членів Політбюро ЦК КПРС. На трибуні піднімаються керівники обласних та міських партійних, радянських органів, ветерани партії, Великої Вітчизняної війни, Герої (Закінчення на 2-й стор.).

У СЕРЦЯХ НЕСЕМО ЗАПОВІТИ ЛЕНІНА

(Закінчення.
поч. на 1-й стор.).

Радянського Союзу і Герої Соціалістичної Праці, передовики виробництва, гості нашого міста.

Годинник відбиває десяту ранку. Твердим, урочистим кроком ступають на площу прапороносці. В масі знамен святково прикрашеною площею проходять ветерани партії, комсомолу, праці.

Лунають Гімни Союзу Радянських Соціалістич-

вами марксистсько-ленінської теорії, прислухатися до пульсу сучасності — такі завдання стоять перед сьогоднішніми школярами. Кожен другий учень — ударник навчання. А всі школярі міста вчаться під девізом «Знання — наша зброя в боротьбі за комунізм».

Майже три тисячі вчителів налічує педагогічний колектив шкіл Кіровограда. Серед них — заслужені вчителі УРСР, відмінники народної освіти. Разом

все, що накреслено партією і урядом. Це й буде запорукою успішного здійснення загальної середньої освіти — головного завдання, поставленого партією перед радянською школою.

Широким потоком заповнили вулицю викладачі, студенти вузів, учні технікумів та професійно-технічних училищ. Найбільший навчальний заклад області — державний педагогічний інститут імені О. С. Пушкіна. Його занесено до обласної Книги ленінської трудової слави. Понад 22 тисячі кваліфікованих спеціалістів випустила цей навчальний заклад за роки свого існування. Центральною магістраллю міста йдуть майбутні інженери — студенти інституту сільськогосподарського машинобудування. У багатьох куточках нашої Батьківщини працюють його вихованці. Лише за роки десятиліття з цього вузу вийшли три з половиною тисячі спеціалістів для багатьох галузей народного господарства.

Урочисто крокують колективи підприємств, організацій, установ Кіровського району, що перемогли у передтравневому соціалістичному змаганні. Колону відкриває колектив прославленого ордена «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів імені XXV з'їзду КПРС. Продукція цього підприємства — насоси для сільськогосподарських машин — дістала визнання далеко за межами Кіровоградщини. Її постачають на заводи Ленінграда і Челябінська, Мінська і Харкова, Саранська і Златоуста, а також у 50 країн світу.

Економічно зміцніло підприємство за чотири роки десятиліття. Понад програму виготовлено 90 тисяч різноманітних насосів, на 93 тисячі карбованців запасних частин до тракторів, на 195 тисяч карбованців товарів широкого асортименту.

Успішно розв'язується на заводі й питання соціального розвитку. Відкрився новий дитячий садок, гуртожиток, побутовий комплекс. За успішне виконання взятих соціалістичних зобов'язань заводі присвоїли ім'я XXV



з'їзду нашої партії, його не раз заносили в Книгу трудової слави ВДНГ СРСР і на обласну Дошку пошани.

У заводській колоні йдуть передовики виробництва, переможці соціалістичного змагання на честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. Більше трьохсот трудівників зобов'язалися завершити до ленінського ювілею особисті п'ятирічки і успішно справилися з наміченим. Серед них — депутат Верховної Ради УРСР, лауреат премії Ленінського комсомолу, шліфувальниця механоскладального цеху № 2 Ю. В. Євтушенко, бригадир КМК другого складального цеху В. Бадюк та інші.

Йдуть трудівники заводу радіозв'язу. На транспарантах і панно — рапорти про виконання соціалістичних зобов'язань на честь 1 Травня. Колектив достроково справився з почесним урядовим завданням по забезпеченню телебачення на XXII Олімпійських іграх. До славної ланки ланцюга ювілейної бригади радіомонтажників, очолювану С. Яценко, колектив комуністичної праці монтажно-складальної дільниці об'ємного монтажу цеху № 6 нагороджено почесними Ленінськими грамотами. Такої ж нагороди удостоїлись і 20 колективів та 226 передовиків виробництва підприємства.

У святковому марші — колектив одного з молодих підприємств міста — заводу друкарських ма-

шин. Заводчани освоїли складне виробництво електричних друкарських машин, що відповідають кращим світовим стандартам і мають у споживачів великий попит. На початку нинішнього року колектив заводу урочисто відзначив випуск 100-тисячної машини «Ятрань».

На площу вступає колонна будівельників. Її очолюють колективи підрозділів комбінату «Кіровоград-важбуд». За перший квартал нинішнього року будівельники здали в експлуатацію 11 230 квадратних метрів житла. В системі

гу, багатьох спеціалізованих фірмових магазинів, працівники універсального торговельного об'єднання «Кіровоград». Є про що розповісти колективів об'єднання сьогодні. Багатьом із тих, хто крокує у святковій колоні, ми щодня кажемо щире спасибі за чуйність, увагу, доброзичливість, ділову пораду. Зокрема, комсомольсько-молодіжній бригаді продавців, яку очолює молода комуністка Світлана Толоченко. Напередодні 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна цей колектив ви-



комбінату — будівельне управління № 200 «Механомонтаж». За підсумками соціалістичного змагання його колектив посів перше місце.

Колону демонстрантів Ленінського району відкриває колектив ордена Жовтневої революції і Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка». Відзначаючи день народження вождя світового пролетаріату, робітники рапортували про дострокове виконання завдання по виготовленню сівалок до весняно-польових робіт. А бригада зв'язників механоскладального цеху № 2 на чолі з Олексієм Поповим, столяр деревозаготовчого цеху Наталія Шалабода зиконали свої п'ятирічні плани.

Проходять службовці обласного управління торгівлі, працівники обспоживспілки, міськкооптор-

конав план чотирьох з половиною років десятилітньої п'ятирічки. Чимало подяк від покупців надходить на адресу комсомольсько-молодіжної бригади секції чоловічого трикотажу на чолі з Тетяною Шквиною.

Першотравневу демонстрацію завершила багатокольорова колонна спортсменів. Сила і грація, молодість і сміливість, спритність і мужність — такими словами можна охарактеризувати шеренги юних любителів спорту.

Квітне Першотравень. Свіжою весняною зеленню, яскравими квітами, щасливими, радісними усмішками людей він наповнив вулиці, сквери і парки Кіровограда. «Мир», «Дружба», «Труд» — ці слова особливо часто повторюються саме сьогодні. Їх повторюють усі трудящі планети Земля.



них Республік, України, Радянської Соціалістичної Республіки. Починається святкова демонстрація.

Різноманітною за складом, дзвіним гомоном заповнюють вулицю Карла Маркса наймолодші учасники торжества — учні кіровоградських шкіл. Крокує радість, надія, майбутня батьківська зміна. Бути гідними бійцями КПРС, оволодівати осно-

ві своїми підопічними йдуть заслужена вчителька УРСР, ветеран педагогічної праці, директор десятирічки № 5 Л. І. Кожанникова, вчителі Н. І. Гасаненко, Р. Л. Пономаренко та О. Л. Споназська, делегат XXV з'їзду Комуністичної партії України, директор середньої школи № 13, заслужена вчителька республіки Г. Л. Рябчун та інші. Це їм разом зі своїми колегами зтілювати з життя



НЕВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО ТВОРЧОСТІ

Дядько Терен помилювався і загинув од підступної руки куркуля. Та справа, за яку борюся селянини-бідняки, нині торжествує. Вже й саме слово «селянини» поступилося місцем новому — колгоспникам. Повість «Помилка дядька Терена», яку надіслав нам позаштатний кореспондент газети, вчитель з Новомиргородського району Микола Олександрович Стоян, схвилювала наших читачів. Широкий потік пішли в редакцію відгуки на цей твір. Микола Олександрович — наш давній автор, який плодотворно працює на ниві красного письменства. Але художній твори — це не єдине, що захоплює М. О. Стояна. Нещодавно він видрукував у газеті серію статей «Роздуми сільського вчителя». Про кожну визначну подію в житті автор прагне повідомити редакцію, дати їй, події, свою оцінку.

Таких, чия перо не знає спокою, хто не може не помічати в житті подій громадського значення, багато. Серед них — плавильник Світловодського заводу чистих металів Сергій Тишко, працівник

спортивного клубу «Зірка» Віктор Твердоступ, працівник УВС обласного комітету Веніамін Янишевський, учитель середньої школи № 30 м. Кіровограда Роман Миколайович Дайдакулов.

Кожного дня пошта приносить від них та від їхніх товаришів по перу нові матеріали, які допомагають редакції формувати її плани, відкривати нові рубрики, створювати сторінки. Стали творцями і постійними авторами «Романтика» — сторінки для біяців студентських будівельних загонів — студенти Кіровоградського педінституту Володимир Литвинов, Сергій Нардаш, Василь Мошуренко, Володимир Бубир.

Проблемам шкільного життя присвячують свої матеріали громадські кореспонденти «Молодого комунара» десятикласники кіровоградських середніх шкіл №№ 6 і 34 Ольга Тулашина та Олена Рудько, дев'ятикласник із Світловодська Анатолій Венцовський, заступник директора школи № 19 м. Кіровограда Анатолій Васильович Саржевський. Популярні у читачів магістрів Тишко, працівник

го телерадіокомітету Анатолій Крупського, що входить під рубрикою «Диск-зал».

Теми політичного загалування нашої молоді хвилюють консультанта Будинку політосвіти обкому Компартії України Олега Касяненка, бібліотекаря з Кіровограда Антоніну Корінь, завідувачку лекторською групою обкому комсомолу Валентину Касяненко, завідувачку відділом комсомольських організацій Петрівського райкому комсомолу Володимира Корчагіна, другого секретаря Кіровоградського райкому комсомолу (м. Кіровоград) Наталію Малихину.

Є автори, котрі багато пишуть до газети, виробили свій творчий почерк, упевнено почувають себе у висловленні думки, вміло добирають стиль. Це — підвалини газети, на яких зводиться вона своєю споруду. Вони — головні кореспонденти, без яких важко уявити собі роботу працівників редакції. До них, крім названих товаришів, належать також молодий поет із села Олександрівки Долинського району Михайло Родиченко, голова колгоспу імені Леніна Світловодського району Василь Земляний, художній керівник Палацу культури Ульянівського цукрокомбінату Іван Тетєва, працівник обласної газети «Кіровоградська правда» Віталій Колісниченко.

Нашим читачам припали до смаку портрети, фоторисунки, фоторепортажі, сюжетні та художні зні-

мки також позаштатних авторів газети Івана Корзунна, Лариси Лапіна, Станіслава Фененка, Володимира Веретенника, Миколи Хоренженка, Володимира Чередниченка, Віктора Земнорія, Юрія Деружинського, Леоніда Тарасенка, Леоніда Миргородського, Ростислава Єпейкіна, Миколи Іваненка, Володимира Большухіна.

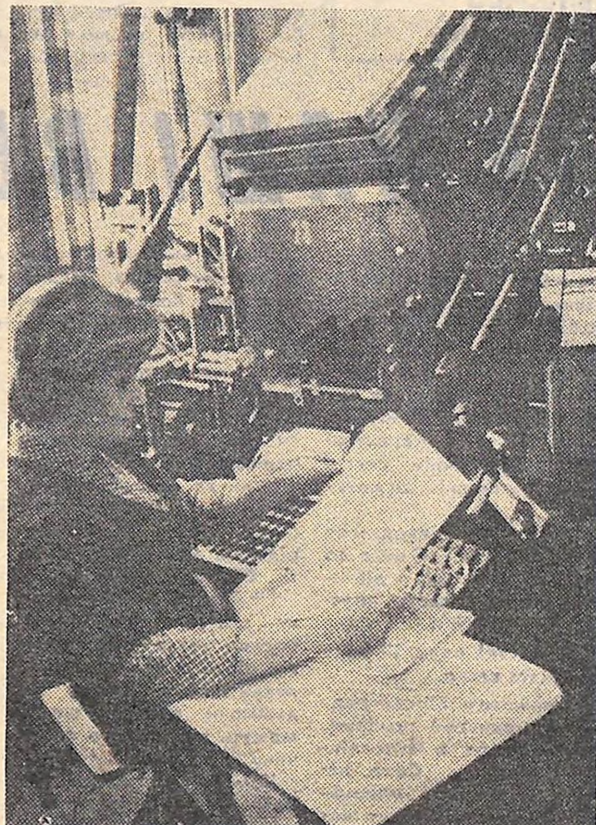
Джерела поповнюються річки. І дуже добре, коли ці джерела можуть. Тоді й ріка буде повноводною. «Молодий комунар» має своє невичерпне джерело — бойовий загін позаштатних кореспондентів: комсомольських «прожектористів», молодих робітників і колгоспників, учителів. Загін цей постійно зростає. Якщо минулого року редакція одержала на 5 травня дві тисячі листів, то нині на редакційному столі їх понад чотири тисячі.

Завтра — свято. Це свято не тільки тих, хто присвятив своє життя цікавій і нелегкій професії журналіста, а й ваше, дорогі наші автори. Вашими зусиллями твориться газета. Тож дозвольте привітати вас, дорогі товариші, з Днем радянської преси, побажати вам творчих злетів великого особистого щастя, довгих років плодотворного життя. Нехай ряди ваші поповняться, нехай перо ваше буде гострим, а серце чутливим до добра і правди. Пишіть, творіть, дерзайте! В нашому чудовому сьогоднішньому ви знайдете невичерпне джерело творчості.

Їхні прізвища не з'являються на шпальтах «Молодого комунара», як наші з вами, шпальтові читачі і кореспонденти. Але вони не менше, ніж ми, причетні до народження чергового номера молодіжки. Вони — це працівники друкарні видавництва «Кіровоградська правда».

На фото (згорі вгору): літописець О. П. Колос; метранпаж Л. М. Урсаленко і цинкограф О. О. Климов; коректори Л. І. Квасаленко і В. І. Федотова; стереотипер Л. О. Гречушкін.

Фото В. ГРИБА.



ЩОНЕДІЛІ О 8.20

з гучномовців і радіоприймачів, настрочених на хвилю 4,5 метра, лунають позитивні обласного радіо. В ефірі — «Молодь Кіровоградщини».

Галина Лопушенко, старший редактор радіожурналу, завжди невдоволена. Вона її розуміє: за тиждень відбувається стільки цікавих подій, стільки надходить листів або по телефону повідомлень, прохання невідкладно допомогти вирішити якусь проблему, що все це треба видати в ефір. Але хіба вмієш його в пізгодний відізок часу? Ось і доводиться бути приємно невдоволеною. І вибрати найпотрібніший, найактуальніший матеріал. Комітетно, довірливо донести його до молодого слухача.

Саме для юнаків і дівчат, школярів працює колектив радіожурналу обласного радіо «Молодь Кіровоградщини». Радіомолодіжка знайомить своїх слухачів з передовниками промисловості, будівництва, транспорту, сільськогосподарського виробництва. Прибув, наприклад, у Кіровоград Іван Пасічник — командир загону, член якого з північними обкомів комсомолу вихали працювати на шахті Донбасу, — і голос ватажка звучить в ефірі. Виступила комсомольська організація заводу тракторних гідроагрегатів з ініціативою «Новий продукт» — комсомольську турботу. І про проблеми, які стоять на заході до початку серійного випуску гідростатичної трансмісії, ми дізнаємося з передач «Молодь Кіровоградщини». Радіожурнал організовує рейди, розповідає про молодих

аматорів сцени, допомагає розв'язувати питання, що виникають при виборі майбутньої професії. І якби мені довелось рецензувати радіожурнал, неодмінно сказав би: потрібно, актуально.

Всього тридцять хвилин на тиждень ефір. Усього... Але й цього не мало. Бо, як сказав відомий радянський радіо-а потім тележурналіст Юрій Летунцов, «дві хвилини в ефірі — ціле життя». Дві. А тут тридцять. Їх треба використати якомога раціональніше. І беруть у руки Галина Лопушенко, Анатолій Крупський — мікрофони, амікають «репортери». Ведуть репортажі з місць подій, інтерв'юють героїв нашого сьогоднішнього. Нехай

коротко, але містко. Чудом і чудес віку — радіо робить свою справу, воно несе живе слово в маси.

Радіожурнал немислимий без музики. Він не тільки виконує замовлення сажаючих почути ту чи іншу пісню, а й естетично виховує слухача. Розуміє естетичне виховання — головне кредо музичних радіопрограм журналу «Молодь Кіровоградщини». Виховання ж комуністичної свідомості взагалі — головне його призначення і завдання.

Я вже згадував про численні листи, що надходять у радіомолодіжку, часті телефонні дзвінки. Значить, вона має міцну мережу позаштатних авторів — основу радянських засобів масової інформації. І тут доцільно згадати ще одну важливу деталь у роботі відділу молодіжних передач обласного телерадіокомітету. Ясніше

буде сказати: його невід'ємну частину — телебачення. Ніхто в республіці, мабуть, не зможе похвалитися таким постійним позаштатним кореспондентом, як Кіровоградщина. Адже це ціла школа. Пазлистка середня імені видатного педагога О. В. Сухомлинського. Учні разом із журналістами готують популярні на Україні телепередачі «Павлівські казки». Діти власноручно пишуть історії, які розповідають про їхнє життя, мрії. Її поділяють найкращі оповідання подобаються юним телеглядачам усієї республіки. Що є свідченням правильної роботи молодих кіровоградських тележурналістів. Вони торують шлях до сердець, допомагають їм вибрати вірний життєвий шлях.

Згадується колишня розмова з репортером газети. Я тоді відстоював концепції теле- і радіожурналістики. Він же зазначив, що різниця між ними, що пишуть, і «еліктроніки» колегами (так кажуть, бо застосовуються сучасні досягнення радіо) в тому, що другі працюють колективніше. Згоден. Адже тільки колектив може підготувати репортаж для програми «Час», «Актуальної камери», останніх вістей, «Молоді Кіровоградщини». Над випусками ж обласних молодіжних теле- і радіопередач працюють завідувач відділом Ніда Березовська, старший редактор Галина Лопушенко, редактор Анатолій Крупський, режисери Людмила Євдокімова і Людмила Сохранна, звукорежисер Едуард Дем'як і ще ціла група спеціалістів...

Над дверима радіостудії загоряється табло: «Мікрофон увімкнено». В ефірі — «Молодь Кіровоградщини».



На фото: Г. Лопушенко та А. Крупський.

А. ШИЛОШИЙ.



ЕКСПЕДИЦІЯ «МК»
«ПОДВИГ»
НАШ КОНКУРС
«ВІТЧИЗНИ
ВІРНИЙ СИН»

воді вона мчала в районі не містечко, у військомат. Миколаєщина жнивала. Та не веселі були жнива. Раніш і жарти, і пісня, і веселе слово. А тепер сльози. Всі з тривогою дивляться в небо, де вже появлялися ворожі літаки з чорними хрестами на крилах.

А ще через тиждень вона, лейтенант медичної служби, приймала перше бойове хрещення. Була бій. Фашисти рвалися до безіменної степової рі-

розповідала про події на фронтах. Її питали: — Як там, сестричко, вісімнадцята тримається? — Тримається! В море її не скинуть!

І від тих слів бійцям біля Грозного було набагато легше...

Оборона. Як часто звучало тоді це слово! І як усі бійці — від генерала до рядового — жили, мріяли, чекали іншого, запобіжного, слова — наступ! Щоб так, як 1941 року під

метр, і два, а проповзе по-пластунському і не стомиться. За насипом лежав блідий від втрати крові капітан. Поранений у груди, в голову, в шию. Але житиме. Житиме! Брала із сумки бинти, обережно перев'язувала рани, забинтовувала їх. Він попросив пити. Дістала флягу, але дозволила лише помочити губи. Зараз вона понесе капітана. Понесе, понесе, теж не вперше! За пагорбом, як не прихилилася до землі, її помітили ворожі мінометники. Збоку розірвалася одна міна, друга, третя. І вже й для неї почорнів світ, і вже й вона, спливаючи кров'ю, шепоче одне слово: «Води». Води! Краплину — з Дону, з рідного Інгулу, з рідної Вісі. А води нема, і страшний вогонь — проймає все тіло...

Йшов березень 1944 року. Ще тривала війна. І вона в шпиталі думала про неї, про повернення в рідний полк.

Лікар сказав: «Про полк забудь. Для вас війна закінчилася...»

Хоч як було боляче, саме розуміла: закінчилася. Тяжкі рани не гоїться. Ледає-ледає почала ходити по землі, що хиталася перед очима.

А полк забути не могла. Пішов, пішов він далі. Уже й Кіровоградчину визволено, вже чекають його Польща й Угорщина, Чехословаччина...

Змарніло, слабкою, як билина, повернулася вона в рідне село над Віссю. І як тільки трішки зміцніла, пішла в лікарню. Приймала хворих. Учила молодих медсестер...

Настав час іти на заслужений відпочинок. Коли проводжали її на пенсію, поглянула на всіх, усмінулася:

— А я вас не залишу! Трудиться Раїса Григорівна й тепер.

І особливо подружилися вона з учнями середньої школи. Тут є гурток юних медсестер. Вона разом зі своєю бойовою подругою, теж ветераном Великої Вітчизняної війни, Надією Захариною Бантиш учить дівчат робити перев'язки, подавати першу допомогу...

... А в залі тиша. Вбирають її розповідь у свої серця. А потім питають: — Раїсо Григорівно, у вас багато нагород? Як з них вам найдорожча? — Всі дорогі. Бо вони за бої за Вітчизну.

— Скажіть, Раїсо Григорівно, вам страшно було в боях?

— Спершу страшно. А потім... Я пам'ятала про 22 червня. Про ту крихітку. Хто її мав захистити від людодів-фашистів?

— А що треба нам, щоб бути хоч трошки схожими на вас, ветеранів?

— Любити Вітчизну. Бути завжди готовими до боротьби за справу Комуністичної партії.

М. СТОЯН,
громадський кореспондент «Молодого комунара»,
с. Панчево,
Новомірогородський район.

ЗА НАШІ ВЕСНИ

У залі їх он скільки — піонерів із червоними галстуками, комсомольців з рубіновими значками. В залі — тиша. І раптом голос:

— Слово надається ветеранові Великої Вітчизняної війни, лейтенантові запасу, медичній сестрі Раїсі Григорівні Шумаковій.

Із-за столу підводиться невисока жінка. Очіма до них, до хлопчиків і дівчаток, очима у свою незабутню молодість...

Тоді, 1941 року, їй ішла двадцять вісім.

Закінчивши Кіровоградський медичний технікум, вона поїхала в Миколаївську область... Село, загублене в степах, маленьке, і медичний пункт невеличкий, зате роботи для фельдшера багато. Приймай, лікуй хворих, навідайся в дитячий садок, у школу, з учнями збирай у степу, в ярах лікарські трави — все розписано по хвилинках. А вечорами — до друзів, до комсомольців колгоспу. Першої ж осені її обирають секретарем комсомольської організації колгоспу, і вона, агітатор, і на фермі, і на селі, і на полі в жнива — сумувати ніколи. Все захоплює, все цікаве, все — для людей. Хороше було жити на Миколаївщині, хоча спершу сумувала за рідними містами.

У ніч на 22 червня її покликали до породини. Шасливе мати шепотіла їй: — Ви, Раїсо Григорівно, знайте — назву дочки Раїсою! Хочу, щоб такою, як ви, росла — жвавою, веселою, щоб завжди не сла радість людям.

Раїса засміялась: приємно було це чути. І з легкими думками прийшла до своєї домівки, впала на ліжку й заснула, як убита. А її піднімала, будила кавтарна хазайка: — Раїсо! Раєчко! Вставай!

— Що? Знову кличуть до хворого? — Війна, Рашко... — Війна? З ким?..

Не вірлюсь. Червень. Уже почалися жнива. Їй же в поле йти, до косарів, обов'язково ж запланувала перевірити, чи є аптечки, а тоді в дитсадок. Хай там обережніше із зеленими яблуками...

— Війна, Раю. Німець пішов на нашу землю...

Війна. Через три дні степовою дорогою на під-

чекки, що вже пересохла в багатьох місцях. Зліва, по всьому берегу — окопи червоноармійців. Полк стояв на смерті, прикриваючи відхід дивізії. Фашисти кидали на червоних бійців танки, не шкодували мін і снарядів, пересорювали землю; завивали, шугали до землі літаки, скидали бомби, а полк стояв. Тільки рідшали й рідшали лави бійців. Убиті... Ебати... Поранені...

І Раїса, не знаючи страху, забувши про втому, перебігала, вносила від річки в яр, у невеликий тил поранених, не думаючи про те, що її можуть поховати в окопчику, в гарячому степу...

Командир полку, високий, чорнясий велетень, казав їй:

— Бійці бачать тебе — і їм легше стояти в бою... Доводилося залишати Миколаївщину, Дніпро, Донбас. Чи в бою, чи в похіді знаходився якийсь веселий солдат і гукав до всіх:

— Живемо, братці, і не помремо — наша рятівниця, наша сестра з нами!

Коли вона читала «Малу землю» Леоніда Ілліча Брежнєва, то вбирала кожне слово, кожне речення.

Новоросійськ! Вона теж захищала це місто-герой. Її полк відстоював кожну п'ядь землі біля цементного заводу. Там — гори цементу. Ворожі снайпери, ворожі авіабомби здійснювали прямим попаданням хмари пилу. Той пил виїдав очі, затулював усе, фашисти рвалися вперед, але з білої мли не зможав ні на хвилину вогонь...

Уночі надійшов наказ відступати далі... Полк зупинився після важких боїв біля Грозного. І кожен відчував — тепер ні кроку далі. Тут Грозний. Тут нафта. Дороги на Кавказ для ворога нема й не буде. І знову допомагав вистелити...

Новоросійськ. Вони це слово чули майже щодня. На узбережжі біля міста висадився вже легендарна вісімнадцята армія, вона зім'яла чимало дивізій ворога, тих дивізій, що, безперечно, були б кинуті сюди.

Вона — медсестра. Вона й агітатор полку. Буваючи на передовій, найперше

Москвою, погнати гітлерівців на сотні кілометрів. А там і далі. А там і на їх, проклятих, землю. А там — скопити гадину за ший в самому Берліні!

Наказ прийшов! Його почитали тихо. Його слова вимовляли шепітки в окопах. А він лунув, як грім, у горах, у серцях.

Наступати було важко. Озвірілий ворог огинався, озирався, тримався за кожне населений пункт, за кожну річку, висоту.

Були вбиті, поранені. Та вже було куди легше. Визволяли ж рідну землю! Їх вітали поля, села, люди.

Раїса бачила смерть. Іноді щодня, коли йшли бої. Вона чула останній подих не одного солдата.

А тут зупинилася. Майдан. На майдані — шибениці. На шибениці у щойно визволеному місті ще гойдаються повішені — старики, жінки, маленька дівчинка. На грудях у всіх німецькою і російською мовами виведено: «ПАРТИЗАН».

Партизани! В її грудях клекотіла ненависть до ворогів. І гордість. За нескорену землю. Партизани тут, і, певно, там — на Миколаївщині. І на Кіровоградщині... Адже туди, чула по радіо, ввійшов рейдом загін генерала Наумова.

Пятигорськ, Есентуки, Кубань. Бачила й дугогубки — машини, в яких фашисти труїли людей газом.

А сь і переправа на Керч. Катакомби. Руїни заводу імені Войнова. І знову — бої, бої. І знову вона — безстрашна, смілива — на передовій разом із бійцями. Там, де атаки і контратаки, де міст вісім разів переходив із рук у руки. Її спробував відіслати капітан, командир батальйону.

— Вам, товаришко лейтенант, тут зовсім не місце. Негайно в тил.

— Не підуй! Якщо я, мої санітари тут — вам же легше.

Дев'ять атак гітлерівців і дев'ять наша контратака. Ворогів погнали за міст. А їй передають: — Капітана тяжко поранено!

Кожен метр поливається вогнем. Поповзла вперед. Вона багато чого навчилася за війну. Хай хоч і кіло-

КІНОЕКРАН ТРАВНЯ

Одна з найпримітніших рис лінійного травня — сплякування 35 річчя Великої Перемоги. В ці дні в кінотеатрах і на сільських кіноустановках області проводяться фестивалі і тематичні покази фільмів, кіновечори і зустрічі, урочисті кінопрем'єри і кінофесті.

У день ювілею багатьма гостями кіноглядачів будуть ветерани війни, військовий флоту. Багатий і різноманітний тематичний репертуар художніх і документальних фільмів, які розповідають про ратний подвиг радянського народу в роки Великої Вітчизняної війни. Це: «Загин особливого призначення», «Атлантида», «Велика Вітчизняна», «Вічний вогонь», «Краснодар», «І залишається легенда», «Два роки в збєрї», «Родовід подвигу» та багато інших.

Ще одне яскраве свято піднімається в травні — день народження Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна. За традицією в області пройде Всесоюзний Тиждень дитячого фільму під девізом «Діти Країни Рад». Знову на екрані оживуть улюблені піногері з кращих стрічок випуску минулих років. Багато в репертуарі мислять й нових картин дитячої та юнацької тематики. Тут і фільми студії імені Горького «Чуна компанія», «Природонний пес Алі», «Денфіліська робота «Бабусин онук».

Доповнять дитячий репертуар і зарубіжні стрічки «Червоні галстуки» (НДР).

«Пітер і літаючий автобус» (Голландія).

На екрані виходить повний цікавий фільм «Допит», поставлений за сценарієм Рустамі Юрагімова на кіностудії «Азербайджанфільм». Картина розповідає про неперемнену боротьбу нашого суспільства з лихобетними легіонами розвідки фашистської Італії. Стрічка одержала приз на XIII Всесоюзному кінофестивалі в Дунаїбє. Ім'я драматурга відоме глядачам по фільму «Віце солдату» та багатьох інших. Режисер нової картини — Раміс Оджогов. Головні ролі виконують Олександр Калашніков і Гасан Мамедов.

З великою увагою глядач ставитися до творчості актора і режисера М. Михалкова. Його фільми мали успіх у глядачів, були відзначені на кінофестивалі. Пова його робота — «Кілька днів із життя І. І. Обломова», — створена за відомим романом І. О. Гончарова, безперечно зацікавить глядача, тим більше що в ній зайняті відомі актори: О. Табаков, А. Попов, О. Соловей, Ю. Богатыров.

На Ризькій кіностудії режисер О. Дункерс зняв фільм «За сільними доріжками». Картина порушує важливі проблеми становлення молодих людей у головних ролях: М. Калінін, І. Рудольф, Г. Цілієвський та інші. У фільмі звучить музика Раймонда Паулса.

С. ІЛІЯШЕНКО,
редактор управління
кінофікації обласного
кому.



На знімку:
Кадри з кінофільмів «За сільними доріжками», «Кілька днів із життя І. І. Обломова», «Допит», які виходять на екрани області в травні.

ПРО ЩО РОЗПОВІДА ФОТОГРАФІЯ

Про стіни і дочок полків і партизанських загонів розповідають експонати республіканського музею, який відкрився в Мінську. Матеріали зібрані червоні сльозити Білорусії, що ведуть пошук за завдан-

ням створеного при ЦК ВЛКСМ штабу «Подвиги юних». На знімку з фронтової газети біля стін рейхстагу поруч з гербом Радянського Союзу М. Стороном і М. Калітарію, які підняли прапор Перемоги, — зовсім юний солдат. Сльозити ретельно: це син 756-го Червонопрапорного полку Георгій Артеменков. Йому він тепер у Білорусії. Діти зустрілися з колишнім військом, записали його розповідь.

Від старої Русії до Берліна пролітав юний борець із ворогом розвідників, заслужив багато бойових нагород. А за підписом рейхстагу дістав подяку від Маршала Радянського Союзу Г. К. Жукова. Тепер колишній син полку прагне на одразу з двох дів Гомелі. Він — старший молоді, ударник комуністичної праці.

Є. ГАЛКІН,
кор. ТАРС.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

Б/Г 00798.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.



316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патристичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолaboratorія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому.
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Тираж 54000.